

ת"פ 11509/08/20 - מדינת ישראל נגד דוד ישראלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 11509-08-20 מדינת ישראל נ' ישראלי

לפני כבוד השופט איתי הרמלין

בעניין: מדינת ישראל

ע"י עו"ד מאיה הבר

המאשימה

נגד

דוד ישראלי

ע"י עו"ד ניצה אורצקי

הנאשם

הכרעת דין

מן הסיבות שיפורטו להלן החלטתי לזכות את הנאשם.

1. בכתב האישום מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפה. לפי הנטען בכתב האישום ב-24.3.2022 בסביבות השעה 12:00 נכנס הנאשם למשרדו של המתלונן יעקב, ושאל אותו אם אמר עליו שהוא גנב. המתלונן השיב לנאשם שאינו מכירו, ולכן אין סיבה שיטען שהוא גנב. "בהמשך לנסיבות" הנאשם התקדם לפי הטענה לעבר המתלונן, ניסה לתקוף אותו במכת אגרוף "שנבלמה", וחנק את המתלונן.

2. מן העדויות שנשמעו בפניי עלה כי הנאשם והמתלונן הם שני קבלנים. קבוצת רכישה שעמדה מאחורי פרויקט בנייה הפסיקה את ההתקשרות עם חברה שבבעלות הנאשם, ושקלה להתקשר עם חברה בבעלות המתלונן. ביום האירוע נכנס הנאשם יחד עם שני קבלני משנה שלו (אריאל ואלי) למשרד באתר הבנייה שבו ישבו באותה שעה המתלונן, עובד הכפוף למתלונן בשם אושרי[1], ומפקח הבנייה מטעם קבוצת הרכישה בשם ירון. ירון ישב בראש שולחן ישיבות בצורת T, והמתלונן יעקב והעובד אושרי ישבו בסמוך לירון משני צדי רגלה של ה-T. מן העדויות עולה בבירור כי הנאשם צעק על המתלונן ששמע שהוא אומר עליו שהוא גנב, ושלא יעשה כן שוב, ואילו המתלונן צעק שיעשה מה שירצה. הנאשם קרב מאד למתלונן.

3. המתלונן טען בעדותו בפניי שהותקף על ידי הנאשם שניסה לחבוט בו באגרוף וחנק אותו. עדותו נתמכה לכאורה בעדויות שני יושבי שולחן ה-T הנוספים, ירון ואושרי. מנגד, הנאשם הכחיש באופן עקבי ונחרץ שחנק את המתלונן או ניסה לתקוף אותו באגרוף. לטענתו, היו ביניהם חילופי דחיפות בלבד, כאשר המתלונן היה הראשון לדחוף[2]. אחד מקבלני המשנה שנכחו אף הם במקום האירוע, העיד כעד הגנה מטעמו של הנאשם, ותמך בעדות הנאשם שלפיה לא חנק את המתלונן ולא תקף אותו במכת אגרוף, והאירוע הסתכם בדחיפות הדדיות לכל היותר.

4. אף על פי שהמתלון הוא אדם בעל חן רב שהותיר עלי רושם חיובי, ושעדו נתמכת על פניה בעדויות שני עדים נוספים, מצאתי כי עובדות כתב האישום לא הוכחו מעבר לספק סביר כנדרש. זאת, בשל שורת הבדלים וסתירות בין העדויות ומחדלי חקירה משמעותיים של המשטרה שאפרט להלן.

5. אשר לטענה שהנאשם חנק את המתלון:

א. בדו"ח הפעולה של השוטר שהגיע לזירת האירוע (ת/1) נכתב כי המתלון טען שהוכה באגרופ, ולא נכתב שהמתלון טען שהנאשם חנק אותו. השוטר שהגיע לזירה אמר בעדותו בבית המשפט כי אילו היה המתלון טוען שהנאשם חנק אותו, היה כותב זאת[3]. המתלון אמר בעדותו בבית המשפט שלא אמר לשוטר את הכל, אלא את העיקר והעיקר היה מכת האגרופ[4]. כלומר, המתלון לא טען בפניי שאמר לשוטר שהנאשם חנק אותו והשוטר לא כתב נכון את אשר אמר לו.

ב. כאשר ביקשתי מן המתלון להדגים כיצד חנק אותו הנאשם לטענתו - הסביר המתלון שהנאשם עמד מאחוריו וחנק אותו באמצעות כיפוף האמה והזרוע בעת שחלקו הפנימי של המרפק מונח על צווארו[5]. לעומת זאת, עד התביעה ירון הדגים אחיזה של הצוואר מלפנים באמצעות כף היד[6]. עד התביעה הנוסף (אושרי) אמר שאינו זוכר כיצד חנק הנאשם את המתלון[7]. יש לציין כי אושרי הוא עובד הכפוף למתלון, ואילו ירון הוא מפקח בניה מטעם קבוצת הרכישה שסילקה את החברה של הנאשם מן הפרויקט והתכוונה להכניס תחתיה את החברה של המתלון, ולדברי הנאשם בין קבוצת הרכישה לבין הנאשם סכסוך כספי על מיליוני שקלים[8]. כלומר, מדובר בעדים שיש להם זיקה למתלון. לטענת הנאשם, כאמור לעיל, המתלון היה הראשון לדחוף ותלונתו הייתה בבחינת הקדמת תרופה למכה בהגשת תלונה שתקדם לתלונה שתוגש נגדו, וזאת לטענתו בעצת עד התביעה המפקח מטעם קבוצת הרכישה ירון[9]. כך טען בפניי גם עד ההגנה אריאל[10].

ג. הנאשם הכחיש באופן עקבי שחנק את המתלון, וטען שהיו ביניהם אך חילופי דחיפות (המתלון ועד התביעה ירון לא הכחישו כי גם המתלון דחף, אך לדבריהם היה זה מעשה התנגדות לתקיפה על ידי הנאשם[11]).

ד. כאמור לעיל בזירת האירוע נכחו בשעת התרחשותו שני אנשים נוספים - אריאל ואלי. המשטרה לא גבתה מהם עדויות. ההגנה הצליחה לזמן לעדות בבית המשפט כעד הגנה את אחד מאותם שני אנשים, אריאל, והוא העיד שהנאשם לא חנק את המתלון ולא היכה אותו באגרופ, והאירוע התמצה לכל היותר בדחיפות[12]. עדותו של עד זה הייתה רחוקה משלמות, אך הפגמים בה שעליהם הצביעה התובעת בסיכומיה, אינם כאלה המצדיקים להתעלם ממנה לחלוטין, ובוודאי אינם מקזזים את הבעיות בראיות התביעה המקימות ספק באשמת הנאשם.

ה. את האדם הנוסף שנכח בזירת האירוע, אלי, לא עלה בידי ההגנה ובידי בית המשפט לזמן לעדות על

אף מאמצים רבים. העובדה שהמשטרה לא חקרה עד זה היא מחדל חקירה חמור שמקים ספק באשמת הנאשם. בהקשר זה יש לומר שאמנם לא חלה במשפט הפלילי דוקטרינת הנזק הראיתי של דיני הנזיקין, אך מקרה זה הוא מסוג המקרים שאי גביית עדות מאדם שהיה עד ראייה להתרחשויות מעצימה את הספק באשמת הנאשם, שכן אין לדעת מה היה מעיד עד הראייה אילו היה מוסר עדות (ולראיה: אריאל, העד הנוסף שלא נחקר על ידי המשטרה, טען בעדותו בבית המשפט שהנאשם לא חנק את המתלונן). בעניין נפקותם של מחדלי חקירה ראוי להביא את סיכום ההלכות המשפטיות כפי שהובא בע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל** (18.5.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 173/88 **מרדכי אסרף נ' מדינת ישראל**; ע"פ 5781/01 **טארק אעמר נ' מדינת ישראל**; ע"פ 5152/04 **שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל**...). על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 **נאיל חטיב נ' מדינת ישראל**...). העדרה של ראיה, שמקורו בחקירת המשטרה, יזקף לחובת התביעה בעת שיישקל מכלול ראיותיה, ומאידך גיסא, הוא יכול לסייע לנאשם כשבית המשפט ישקול האם טענותיו מקימות ספק סביר (ע"פ 4384/93 **מליקר נ' מדינת ישראל**; רע"פ 8713/04 **רצהבי נ' מדינת ישראל**; ע"פ 10735/04 **גולדמן נ' מדינת ישראל**...). נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין: "אכן, יש נסיבות שבהן כרוכה אי עריכת בדיקה או רישום הודעה על ידי המשטרה, באבדן ראיה חשובה, ולעתים אף חיונית, הן לתביעה והן להגנה. כאשר 'חסרה' ראיה כאמור לתביעה-נזקף ה'מחדל החקירתי' לחובתה, שעה שנערך מאזן הראיות ונדונה השאלה האם הרימה התביעה את נטל ההוכחה המוטל עליה. ואילו מקום שהעדרה של הראיה 'חסרה' להגנה, תוכל זו להצביע על ה'מחדל' כשיקול בדבר קיומה של ה'אפשרות' הנטענת על ידה, הכול בהתאם לנסיבות המיוחדות של העניין הנדון" (**עניין מליקר האמור**, בפסקה 6).

יש לציין שהתביעה הגישה מזכר (ת/4) שלפיו החוקר התקשר לעד אריאל וזה אמר שאינו מעוניין להתערב ולהעיד. העד עצמו טען בפניי שאמר לחוקר שלא קרה דבר המצדיק שיעיד עליו, ולכן גם היה חבל לו להשחית את זמנו. גם אם המזכר ת/4 מתאר את תוכן השיחה באופן מדויק, אינני סבור שהחוקר היה יכול להסתפק בפנייה עדינה מסוג זה. היה על החוקר להיות אסרטיבי יותר בזימונו של העד. היה עליו להבהיר לעד את חשיבות עדותו, ואף לשלוח לו זימון כתוב. אינני מקבל בהקשר זה כמספק את הסברו של השוטר שלפיו: "אם הוא מסרב ולא מעוניין לבוא, אני לא יכול להכריח אותו" [13]. עד הראייה אריאל אף אמר מפורשות במשפט: "אם השוטר היה אומר לי שבכל מקרה אני צריך להגיע, הייתי מגיע" [14]. לגבי עד הראייה הנוסף שלא נחקר על ידי המשטרה, אלי, אינני יודע כלל מדוע לא נחקר, ואי חקירתו היא כאמור לעיל מחדל חקירתי חמור היוצר ספק באשמת הנאשם.

6. צבר הנסיבות שפורטו לעיל - הבדלים בין גרסת המתלונן בשטח, שבה לא הזכיר כלל חניקה, לגרסתו בחקירה

ובבית המשפט, סתירה בין עדותו לבין עדותו של עד התביעה ירון באשר לאופן החניקה, הכחשתו של הנאשם שחנק את המתלון שנתמכת בעדותו של אריאל, ומחדל החקירה החמור שבאי חקירת עד הראייה הנוסף, אלי - מקים ספק סביר לגבי הטענה שהנאשם חנק את המתלון.

7. אשר לטענה שהנאשם ניסה לחבוט במתלון באגרופ. ראשית, מראש מתאר כתב האישום ניסיון חבטה באגרופ ולא חבטה - כלומר, הטענה בהקשר זה היא לניסיון תקיפה ולא לתקיפה. על כך יש להוסיף שכמובן הספק שהתעורר בקשר לטענה בדבר חניקה משליך גם על אמינותה של הטענה לניסיון חבטה באגרופ. עוד יש לציין שהמתלון שינה במשהו את תיאור ההתרחשות - בחקירתו במשטרה טען שבלם את החבטה באמצעות ידו[15], ואילו בעדותו בבית המשפט שם את הדגש על כך שהתחמק מן החבטה באמצעות הסטה מהירה של ראשו[16], ורק בחקירה הנגדית הזכיר בלימת אגרופ באמצעות ידו[17]. יתר על כן, עד התביעה ירון העיד מפורשות כי לא ראה אגרופ[18], ואף אמר באופן כללי ש"לא היו מכות או תקיפות הדדיות"[19]. עד התביעה אושרי התייחס ל"סוג של הרמת יד לכיוון אגרופ"[20]. אושרי גם טען כי המתלון יעקב לא יכול היה לדחוף את הנאשם כי הוא היה עם הגב אליו[21], ובכך נראה שעדותו מרחיקת לכת אף יותר מזו של המתלון עצמו. לכך מצטרפת הכחשתו של הנאשם את הטענה שניסה לחבוט באגרופ שנתמכת בעדותו של עד ההגנה אריאל[22]. גם כאן מחדל החקירה החמור שבאי חקירתו של עד הראייה אלי מעצים את הספק באשמת הנאשם, ומעלה אותו לדרגת ספק סביר.

8. סיכומם של דברים הוא שעל אף רושם חיובי שהותיר המתלון והעובדה שעדותו נתמכה לפחות חלקית בעדויותיהם של שני עדים נוספים, שוני בין גרסת המתלון בפני השופט שהגיע לזירה לגרסתו בחקירה ובמשפט, סתירות והבדלים בין עדויות עדי התביעה, גרסה עקבית של הנאשם הנתמכת בעדות עד ראייה, ומעל כל אלה מחדל חקירה חמור של המשטרה, שלא חקרה שניים מעדי הראייה שאת אחד מהם לא עלה בידי ההגנה לזמן לעדות, התביעה לא הוכיחה את העובדות שנטענו בכתב האישום מעבר לספק סביר.

9. לנוכח האמור לעיל אני מזכה את הנאשם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, 15 בנובמבר 2022, במעמד הצדדים.

[1] עמ' 22 לפרוטוקול, ש' 13-14.

[2] ת/2, ש' 35-36, 40, 52, וכן בעדותו בבית המשפט.

[3] עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 1-9.

[4] עמ' 17 לפרוטוקול, ש' 10-12, ש' 25-27.

[5] עמ' 20 לפרוטוקול, ש' 9-12.

[6] עמ' 7 לפרוטוקול, ש' 18-20.

[7] עמ' 26 לפרוטוקול, ש' 25-27, עמ' 27 לפרוטוקול, ש' 14-16.

[8] עמ' 34 לפרוטוקול, ש' 31-33.

[9] ת/2, ש' 42-43.

[10] עמ' 49 לפרוטוקול, ש' 8-15.

[11] עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 8. עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 18-23.

[12] החל בעמ' 47 לפרוטוקול, ש' 5.

[13] עמ' 29 לפרוטוקול, ש' 1-4.

[14] עמ' 59 לפרוטוקול, ש' 1.

[15] "דוד ישראלי קבלן בניין ניגש אלי. נתן לי אגרוף לפנים. אני הצלחתי עם היד שלי לבלום את האגרוף" (ת/1, ש' 4-5).

[16] עמ' 12 לפרוטוקול, ש' 29-30.

[17] עמ' 18 לפרוטוקול.

[18] עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 29.

[19] עמ' 4 לפרוטוקול, ש' 24.

[20] עמ' 23 לפרוטוקול, ש' 4-5.

[21] עמ' 25 לפרוטוקול, ש' 26-27.

[22] עמ' 49 לפרוטוקול, ש' 16, 23-24. עמ' 59 לפרוטוקול, ש' 16, 24.